

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
SEBASTIAN

HANA REPOVÁ

Súkromné problémy Sebastian

Copyright © by Hana Repová

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Jazykové korektúry: Monika Macháčková

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER
BOOK

ISBN: 978-80-8252-008-1 pdf

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
SEBASTIAN

PROLÓG

A vraj dvakrát nevstúpiš do tej istej rieky...

Sú dve situácie, kedy sa deti vracajú do domu svojich rodičov. Tá prvá, keď im život uštedril tvrdú lekciiu a oni sa po tom, ako sa ich rodičia potešili, že konečne vypadli z domu, vrátia a privedú so sebou aj svoje vlastné deti. A tá druhá, keď rodičovský dom spustne, lebo z tej predposlednej generácie sa stala posledná. A zrazu tu už nie je nikto, kto by im povedal...

Maj štyri vlastnosti, aby si uspel v tomto svete.

Buď skalou, ktorú obmýva príliv aj odliv, ale ona nezmení svoje miesto, nanajvýš svoj tvar. Dáva ti istotu, že kedykoľvek sa zastavíš, aby si sa pohľadom na ňu pokochal, bude tu. Bude tu pre teba. Buď Sebastianom tejto rodiny.

Buď niekým, kto robí aj chyby. Malé i väčšie, ale nikdy neprestaň bojovať o druhú šancu, o odpustenie a o svoje miesto na výslni života. Pamätaj, že mnoho ráz spadneš, ale vstať musíš presne o jedenkrát častejšie. Buď Tinou.

Buď tým, kto bojuje so svojím strachom, svojou neistotou, svojím smútkom. Hľadaj si v živote niekoho, kto ti ukáže smer

a bude ťa pevne držať za ruku. Niekoľko, pri kom sa budeš cítiť konečne doma. Tam, kde na stolíku leží tvoja rozčítaná kniha a v poličke tvoja šálka. Tam si doma. Buď tým, kto prekoná sám seba. Buď Lilly.

Zahod' občas svoju vážnosť a vyboč z cesty, ktorú ti predurčil niekto iný. Zastav sa a nadýchni sa. Neboj sa neísť po vychodennom chodníku, vydláždi si svoju vlastnú cestu. Lebo iba tvoja cesta ťa privedie do tvojho cieľa. Neboj sa, ak ťa nechápu. Pamätaj, že stačí, že ty sám seba rozumieš. Neboj sa byť iný. Tento svet potrebuje originály. Lacných kópií je plno. Buď Denisom.

1. kapitola

Lilly vytrhlo z hlbokého spánku opakované vibrovanie mobilu. S nespokojným povzdychom sa natiahla za telefónom a pokúšala sa utlmiť zvuk, hoci displej bol tmavý. Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, že nepočula svoj mobil. Nemala tušenia, odkiaľ sa rušivý zvuk ozýval. Otočila sa k mužovi spiacemu v posteli vedľa nej, ktorého ten zvuk v spánku vôbec nerušil. Ležal na bruchu s rukami nad hlavou. Jej ruka už automaticky našla miesto, ktoré bolo mimo jeho bolestivú zónu starého zranenia chrbta, ale aj tak sa ho dotkla len opatrne.

„Matteo...“

Ani sa nepohol.

„Matteo...“ Znova ho opatrne poklepala na ramene.

„Hm.“ V šere rozoznala, že neotvoril oči a tak nevedela, či ju naozaj vníma. Rozsvietila displej svojho mobilu. Bolo len päť hodín ráno a vonku tma ako vo vreci. Hovor teda musel byť dôležitý.

„Nieкто ti volá.“ Tá veta sa musela predrať do jeho podvedomia, lebo konečne otočil hlavu a pootvoril oči. O dve či tri sekundy neskôr sa posadil a načiahol za nohavicami pohodnými na kresle. Vybral z vrecka mobil a chvíľu naň hľadel. Na displeji svietilo Holt. Meno jeho bývalého šéfa.

„Prosím...“ zachrapčal Matteo zastretým hlasom.

„Matteo! Vďaka Bohu! Už som to chcel vzdať.“

„Čo sa deje?“

„Môžeš prísť?“

„Kam? Teraz? Je päť hodín ráno.“

„Ja viem. Je mi ľúto, ak som ti prerušil spánok pre krásu, ale mám obrovský problém! Súrne potrebujem niekoho s tvojím technickým myslením.“

„Nie je tam Dominik?“

„Toho mi nespomínaj, ak nechceš, aby ma odviezli s nohami dopredu. Práve vďaka nemu sme v tomto svrabe! Nedaj sa prosiť, Matteo. Potrebujem niekoho, komu to myslí.“

„Dobre, dobre... O čo ide?“ Matteo ledva potlačil zívnutie.

„Mám tu Antonova...“

„Ešte stále? Videl som ho pristávať pred dvoma dňami,“ namietol Matteo. Aj keď na letisku už nerobil, žil len o niekoľko kilometrov ďalej, a žiadne pristávajúce ani vzlietajúce lietadlo neuniklo jeho pozornosti. A už vôbec nie, ak pristávalo jedno z najväčších transportných lietadiel, ktoré naživo videl len dvakrát. Doteraz obdivoval, čo dokázali Ukrajinci zostrojiť takmer bez počítačovej techniky už koncom dvadsiateho storočia.

„No veď práve!“ vyštekol Holt do telefónu tak nahlas, že si Matteo musel odtiahnuť mobil od ucha. „To lietadlo malo byť dávno v pr... preč! Berie odtiaľto parný tlakový generátor do Soulu. Dnes tam mali začať s jeho montážou. Dominik koordinoval celú akciu, ale pokašľal, čo mohol. Dostal ma do

obrovského problému a ešte pred Ukrajincami vyzeráme ako totálni blbci.“

„Stále nechápem, o čo ide,“ odvetil Matteo už s mobilom zakliesneným medzi uchom a ramenom a obliekal si boxerky.

Lilly ticho vykĺzla z izby.

„Najskôr ten idiot objednal žeriav, ktorý štyri hodiny mešk-
kal. Keď konečne dorazil, ukázalo sa, že môže dvíhať maximál-
ne štyridsaťosem ton a generátor má šesťdesiat. Potom praskla
jedna reťaz a len-len, že sa generátor neprevrátil. Ľudia z fir-
my výrobcu, ktorí dohliadajú na transport, skoro skolabovali
a v duchu sa už lúčili s piatimi miliónmi. Navyše reťaz vážne
zranila dvoch chlapov. Jednému takmer amputovala ruku.
Som v poriadnych problémoch.“

Matteo pomaly začínal chápať, že situácia je naozaj vážna
a jeho bývalému šéfovi horí pod zadkom.

„Stačí, ak tam budem o hodinu?“

„Môžeš tu byť o pol?“

Matteo si sťažka vzdychol a ukončil hovor. Plánoval najskôr
ísť sa domov prezliecť, lebo včera celý deň pracoval v novom
dome, a šaty mal zaprášené a špinavé. Pohľadom prešiel svoje
kedysi čierne rifle a dokrkvajú košeľu aj prepotené tričko. Fakt
nemal chuť ešte raz si obliecť tie veci. Keď sa vrátil z kúpeľne,
Lilly už na neho čakala v izbe s termopohárom kávy a kôpkou
šiat.

„To sú Denisove...“ povedala namiesto vysvetlenia.

Matteo ju chvatne pobozkal a dal si výdatný hlt tuhej horkej
kávy. Miloval na nej, ako prakticky rozmýšľala.

„Nabudúce už len Adamove a mám otestovanú celú rodinu,“ odvetil a už sa prezliekal. Narážal na to, že Sebastianove veci mal oblečené, keď ho ostriekala záhradnou hadicou, a teraz mal zasa Denisove. Rifle mu boli o centimeter kratšie, ale nad tým sa momentálne nemienil pozastavovať. A v úzkom Denisovom tričku vyzeral ešte viac sexi.

Lilly nevedela, či sa jej celkom páčilo, že ide v tomto outfite na letisko, kde ho uvidí kopa pekných žien.

„Musím bežať, láska. Ozvem sa.“ S tými slovami schmatol pohár s kávou a domom sa už ozývali jeho náhlivé kroky.

2. kapitola

Sebastian schádzal po schodoch, nesúc do kuchyne prázdnu šálku od kávy a počúval pritom plynulú francúzštinu svojho kolegu Pierra. Keď ich rozhovor prerušil zvonček pri dverách, bol od nich vzdialený len dva kroky a tak rázne otvoril. Známa tvár, ktorú uvidel, ho zarazila.

„Pierre, Pierre...“ Prerušit tok rýchlych Pierrových slov vôbec nebolo jednoduché. „Môžem ti zavolať neskôr? Mám tu niečo dôležité.“ Ani nečakal na jeho odpoveď a jednoducho zložil.

„Želáte si?“ oslovil ženu prestupujúcu pred dverami z nohy na nohu. V ruke zvierala remienok svojej kabelky a neisto sa obzerala okolo seba.

„Dobrý deň.“

„Zdravím... Ja... Nie som si istá, či som tu správne.“

„Myslím, že ste,“ odvetil, oprel sa o rám dverí a prekrížil si ruky na prsiach. Predbežne sa rozhodol nepozvať ju ďalej, minimálne pokým jasne nepomenuje dôvod svojej návštevy.

„Ja som...“

„Viem presne, kto ste!“

„Aha... Zabudla som.“ Znova sa nervózne obzrela dookola a potom si zahryzla do spodnej pery.

„Môžem s ním hovoriť?“

„Prečo?“

„Poverili ma, aby som mu tlmočila ponuku.“

„Dovolím si povedať, že Denis nemá záujem, Monika.“

„Mohli by ste sa ho napriek tomu spýtať?“

Sebastian konečne odstúpil odo dverí a pokynul jej, aby vošla. „Podďte ďalej. Preberieme to vo vnútri.“

Viditeľne zaváhala. Očividne jej nebolo celkom príjemné pokračovať v tomto rozhovore práve s ním.

„Môžem vás uistiť, že nehryziem.“

Namiesto úsmevu jej len šklblo kútikom úst, ale potom sa odhodlala a vošla.

„Nech sa páči, posadte sa. Dáte si kávu, čaj, vodu?“

„Možno vodu...“ odvetila váhavo.

Prešiel do kuchyne a za moment bol späť s fľašou minerálky a dvoma pohármi.

„Môžem teraz hovoriť s Denisom?“

„Denis tu nie je,“ odpovedal pokojne a nalial vodu do oboch pohárov.

Monika sa razom postavila. „A vy ste...“

„Sebastian Berger,“ predstavil sa a podal jej ruku.

„Monika Kluger.“ Znova viditeľne váhala, no potom vložila svoju drobnú dlaň do jeho. Ich dotyk trval iba zlomok sekundy a potom ruku stiahla späť.

„Viem. Vaše meno poznám z tej nešťastnej šou.“

Spozoroval, že Monika je nesústredená a behá očami po izbe. Prečo je to dievča také nervózne?

„Sme tu sami?“ spýtala sa, keď už očividne nedokázala svojím obavám vzdorovať.

Odpil si minerálky a pozorne ju sledoval.

„Máte strach byť so mnou osamote?“

Jej reakcia ho trochu zaskočila. Obyčajne modelky, s ktorými pracoval, jeho prítomnosť vyhľadávali a neraz sa všemocne snažili ocitnúť sa s ním aspoň na chvíľu osamote. Že sa niekto v jeho prítomnosti necítil komfortne, alebo dokonca v ohrození, bola pre neho celkom nová skúsenosť. Prezrádzala ale veľa aj o nej samej.

Monika neodpovedala, len si ho premerala očami plnými strachu. Čo sa, preboha, tomu dievčaťu muselo v živote stať, že reagovala tak vystrašene aj na niekoho už na prvý pohľad neškodného?

„Môžem vás uistiť, že som celkom neškodný. Okrem toho sa moja sestra vybrala iba do neďalekého obchodu,“ ukázal cez otvorené dvere smerom do kuchyne, kde na pracovnej doske ležali porozkladané koreňiny a zelenina. „Práve sa chystá variť a niečo jej chýbalo. O pár minút je určite späť.“

Monika si ho pochybovačne premerala, akoby sa pokúšala zistiť, či to nie je z jeho strany iba finta, aby upustila od svojej opatrnosti.

No vtom, ako na potvrdenie jeho slov, sa niekde v dome otvorili dvere a k nim sa dostal závan ľadového vzduchu. Pani Zima ohlasovala svoj príchod skoro tak vehementne ako Lilly, ktorá nahlas fučala.

„Bastiii...“

Sebastian sa Monike ospravedlnil a vyšiel na chodbu, aby jej pomohol s nákupom.

„Zasa si nakúpila viac, ako dokážeš uniesť?“

„Ach... Prepáč, nevedela som, že máš návštevu,“ zarazene hľadela cez otvorené dvere medzi kuchyňou a obývačkou na ženu sediacu v kresle. „Monika?“

„Vidím, že ani vám sa už nemusím predstavovať.“

„Monika prišla za Denisom.“

„No to sa načakáte...“

„Prečo? A kedy sa vráti?“

„To naozaj netuším,“ Sebastian pokrútil hlavou ale naďalej ju sústredene pozoroval. „Denis je v zahraničí. Presnejšie, vo Francúzsku.“

„Nemá so sebou mobil? Pokúšam sa ho už niekoľko dní telefonicky zastihnúť, no neúspešne.“

„Mobil so sebou zrejme má, ale je na mieste, kde chytá trochu iný signál.“

Lilly sa postavila do dverí a oprela sa o zárubňu, nevenujúc pozornosť potravinám v taške, ktorá ležala na kuchynskej linke.

„Nechápem...“

„Denis je v kláštore vo francúzskych horách.“

„V kláštore?“ Z jej výrazu bolo zrejmé, že znova pochybuje o tom, že Sebastian hovorí pravdu.

„Nemám na mysli, že sa z neho stal mních. Len jednoducho odišiel na niekoľko týždňov alebo možno mesiacov, aby si po tej nešťastnej šou trochu upratal hlavu a získal odstup.“

Monika si znova zahryzla do spodnej pery.

„Prečo by také niečo robil?“ spýtala sa napokon, ale svoju otázku tento raz adresovala Lilly. Zrejme od nej očakávala lepšie stráviteľnú odpoveď a cítila sa voči Sebastianovi v akejsi nevýhode. Ten chlap jej naháňal prinajmenšom rešpekt, ak nie strach, hoci nevedela povedať prečo.

„Tvoje odmietnutie sa ti nezdá byť dostatočným dôvodom?“ Lilly sa rozhodla hovoriť s Monikou jasnou rečou.

„Žiadosť o ruku bola skratová reakcia. Určite medzičasom pochopil, že si ma vôbec nechce vziať.“

„Aký je teda dôvod vašej návštevy?“ Aj Sebastian sa rozhodol ísť svojou nasledujúcou otázkou rovno ku koreňu veci. Pierre čakal na jeho telefonát a od Moniky sa zatiaľ nedozvedel, prečo sa tu tak nečakane zjavila.

„Peniaze...“

„Aké peniaze?“ Prudko vstal z kresla, do ktorého sa len pred niekoľkými sekundami znova posadil. „Ak chcú od neho nejaké peniaze, nech ich žiadajú písomne. Dostanú potom adekvátnu odpoveď od právnika.“

„Upokojte sa. Nechcú od neho žiadne peniaze. Práve naopak. Spoločnosť ponúka peniaze jemu.“

„Čo?“

„Po odvysielaní časti, po ktorej odišiel, sme dostali množstvo mailov a listov, kde diváci požadujú, aby Denis dostal ešte jednu šancu. Najskôr to, samozrejme, ignorovali, ale sledovanosť každým dňom klesá. A šou musí bežať ešte dva mesiace. Investovali do nej priveľa. Všetci sú pod tlakom. Prieskum ukázal, že značná časť mladých diváčok už nesleduje šou kvôli

Denisovmu odchodu. Viete, aký je, bola s ním zábava, robil blbosti a bavil ľudí. Divákov sklamalo, že musel tak narýchlo odísť a ja... Mne na oficiálnu mailovú adresu šou chodí odvtedy niekoľko výhražných správ denne.“

Lilly vošla do miestnosti a sadla si na gauč oproti Monike. Aj Sebastian načúval jej slovám pozornejšie. Pomaly začínal chápať, prečo je taká bojazlivá. Sám pred rokmi istý čas dostával výhražné správy, lebo nafotil kampaň pre spoločnosť, ktorá testuje kozmetiku na zvieratách. Bola to jeho chyba, že si dopredu dostatočne nepreveril klienta. Obdobie po kampani nebolo príjemné a stálo ho veľa nervov, hoci si dovtedy myslel, že ho také niečo nemôže rozhodiť. Človek to nevie posúdiť, ak to nezažil na vlastnej koži.

„Skúšali sme ho zastihnúť telefonicky, ale neúspešne. Neodpovedal ani na maily a tak ma teraz poslali osobne ho presvedčiť, aby sa vrátil.“

„Vrátil ako čo?“ spýtal sa Sebastian ostro.

„Ako účastník šou. Chcú ho znova vrátiť do hry a dúfajú, že sa im podarí zvrátiť hroziaci koniec šou.“

„Ale on chcel predsa požiadať o ruku teba...“ Lilly nechápala, čo má jedna vec spoločné s druhou.

Monika sklopila pohľad na huňatý koberec.

„A ak nebude súhlasiť?“ Sebastian pristúpil o čosi bližšie. Jeho postoj prezrádzal, že je rozrušený.

Monika pokrčila ramenom.

„A čo slúbili tebe?“ Lilly sa oprela o operadlo gauča a pozorne ju sledovala spoza prižmúrených očí.

„Že ma nevyhodia,“ odvetila Monika nakoniec takmer nečujne. Sebastian si vymenil s Lilly pohľad, ktorému nerozumela, ale znova si sadol a to pokladala za dobré znamenie.

„Si ochotná zobrať si niekoho cudzieho, ku komu vôbec nič necítiš, iba preto, aby ťa nevyhodili z práce? To nemôžeš myslieť vážne!“ Lilly na ňu uprene hľadela.

„Ja už pôjdem!“ Monika sa prudko postavila a nerozhodne behala pohľadom po všetkých dverách. Bolo očividné, že bola taká rozrušená, že si nepamätala ktorými dverami do obývačky vošli. Zrejme sa cítila zahnaná do kúta, lebo nakoniec vošla do kuchyne, tam sa zmätene otočila okolo svojej osi, až kým nepochopila, ktoré dvere vedú na chodbu. Potom sa ponáhľala k dverám. Vyšla von a zhlboka sa nadýchla.

„Monika! Počkajte!“ Sebastianov energický hlas ju zastavil na prvom schode.

„Denis vie, na akom čísle vás zastihne, ak by sa rozhodol do toho predsa len ísť?“

Prikývla so spodnou perou medzi zubami a slzami v očiach.

„Ale pre istotu...“

Keď otvárala kabelku, postrehol, že sa jej trasú ruky. Po niekoľkosekundovom hľadaní mu nakoniec podala vizitku.

„Tu je okrem služobného čísla aj moje súkromné. Môže zavolať hocikedy, ak by chcel.“

Sebastian prikývol a vložil si vizitku do vrecka.

Monika zišla ďalšie dva schody a znova sa k nemu otočila. Otvorila ústa, akoby chcela niečo povedať, no potom ich mlčky znova zatvorila.

„Mám mu niečo odkázať?“

Odtrhla od neho pohľad a zahľadela sa kamsi za Sebastianov chrbát. „Že ma to všetko mrzí... Aj to, že som sa neprišla na lodi rozlúčiť. A že keby môj život nebol taký zamotaný...“

Potom sa znova pozrela priamo na Sebastiana. „To, čo povedala vaša sestra... že k nemu nič necítim... To som nikdy nepovedala.“ Po tých slovách sa zvrtila a náhlivými nerovnomernými krokmi sa vzdalaovala od Žltého domu.

*

Sebastian sa vrátil dovnútra práve vo chvíli, keď mu zazvonil mobil.

„Basti, už zasa ti volá Pierre.“

Sebastian hovor zamietol a napísal kamarátovi krátku správu.

„Čo je také neodkladné, že ti stále vyvoláva?“ Lilly ukladala do skriniek potraviny, ktoré nakúpila, ale pohľadom pritom pozorne sledovala Sebastiana.

„Nasadila ho na mňa Emma, aby jej pomohol presvedčiť ma, že mám prebrať organizovanie výstavy na počesť jej otca. Oliver vytvoril toľko chaosu, že nevedia kam z konopí.“

„A?“

„Nemám chuť sa do toho miešať. Neprinesie to nič dobré.“

„Myslíš tým Emmu?“

Sebastian len nemo prikývol.

„Takže má nad tebou ešte stále istú moc? Zdalo sa mi, že si naklonený skôr Ine. Na fotkách zo svadby, keď ste tancovali, okolo vás doslova lietali iskry.“

„Ina je skvelé dievča, len som ju stretol v nesprávny čas.“

„A Emma?“

„Emma je uzavretá kapitola.“

„Vážne?“

Namiesto odpovede len opäť prikývol.

Nebola si istá, či myslí svoje slová naozaj tak, ako vyzneli.

„Som rád, že vy s Matteom ste zvládli aj tú ostrú zákrutu vášho vzťahu a že aj Tina s Adamom sa opäť našli. To mi stačí. Päťdesiatpercentná úspešnosť vzťahov v tomto dome nie je zlá štatistika. Môj život je dosť komplikovaný aj bez vzťahu. Musím sa teraz sústrediť na iné veci. Mimochodom, dúfam, že Adam tu ešte býva, nevidel som ho už niekoľko dní.“

„Jasné, že býva. Náhodou som ho stretla v nedeľu v kuchyni,“ chichotala sa Lilly. „Mal na sebe len tú svoju erotickú zásteru. A keď hovorím len zásteru, tak myslím naozaj len zásteru. Pohľad na jeho nahý zadok ma bude prenasledovať do konca života.“

„Vďaka Bohu, že som ho tu nevyhákol ja,“ odvetil Sebastian s grimasou, potom zobral mobil a hľadal nejaké číslo.

„Hej, starec, ako sa máš? Dobre, vďaka za opýtanie. Áno, máš pravdu, volám, lebo potrebujem tvoje služby. Potrebujem zistiť niečo viac o jednej žene. Meno je Monika Kluger. Všetko. Zaujíma ma všetko, pracovné fakty, ale ešte viac súkromie. Kto je, čo je a hlavne koho sa bojí. To netuším, pošlem ti fot-

ku a všetky údaje ktoré mám. Jasné, počkám. Vďaka, máš to u mňa.“

Keď zložil, zbadal Lillin šokovaný pohľad.

„Nepozeraj tak na mňa. Nenechám Denisa tancovať na ostri noža. Myslím, že po niekoľkých mesiacoch konečne našiel vo Francúzsku pokoj a ja nebudem nič riskovať. Chcem vedieť o tej žene viac. Niečoho sa bojí. Alebo niekoho. Predtým, ako si prišla, ju skoro premohla panika z toho, že tu bola so mnou osamote. Jej oči boli rozšírené strachom.“

„Ako myslíš, braček.“

Jeho mobil začal opäť vibrovať. Pierre si zrejme myslel, že na neho zabudol. Vyšiel teda na verandu, sadol si do ratanového kresla a diskutoval s Pierrom, keď ho prerušilo klopanie na okno. Lilly držala v rukách slúchadlo staromódnej pevnej linky s dvojmetrovou šnúrou a naznačovala mu, že je to hovor pre neho.

Znechutene prevrátil oči. Čo je to za deň? Od rána nemá chvíľu pokoja.

„Emma?“ naznačil perami a priložil si na hrud' mobil, v ktorom Pierre neustále mlel svoje. Lilly pokrútila hlavou a tak po krátkom varovaní hovor s Pierrom znova ukončil.

„Kto je to?“ spýtal sa hneď, ako vošiel.

„Netuším. Kto by si tie tvoje baby pamätal?“

Sebastian urazene mľaskol jazykom a načiahol sa za slúchadlom pevnej linky.

„Prosím.“

„Sebastian Berger?“ ozval sa hlboký ženský hlas.

Nepamätal si, že by ho už niekedy predtým bol počul.

„Áno. S kým hovorím?“

„S Kassandrou.“

„S kým...“ zarazil sa. Vedel len o jednej žene, ktorá nosila toto meno. Jeho nevlastná sestra, ktorú doteraz nestretol. Zrazu nevedel, čo povedať.

„Mlčíš, tak predpokladám, že už ti došlo, kto som.“

„Myslím, že áno,“ odvetil najpokojnejšie, ako dokázal.

„Elaia mi dala tvoje číslo.“

Len sa mu to zdalo, alebo vzlykala?

„To je v poriadku.“

Čo? To je v poriadku? Čo to vlastne trepal?

„Nikos leží na smrteľnej posteli. Elaia povedala, že ťa chcel spoznať, ale ty si sa ešte nerozhodol, či znova pricestuješ, aby si mu to želanie splnil. Teraz sa musíš rozhodnúť a potom sa môžeš iba modliť, aby si to ešte stihol.“

Cítil sa, akoby mu niekto vylial na hlavu vedro ľadovej vody. V telefóne nastalo ticho, potom znova zavzlykala. Teraz to počul už celkom jasne.

„Elaia chcela, aby som ti to dala vedieť, lebo sa ti skúšala dovoliť, ale mal si stále obsadené. Týmto som to urobila. Rob, čo chceš...“

„Počkaj!“ Cítil, že Cassandra sa chystá hovor ukončiť.

„Samozrejme, že chcem! Vezmem si najbližší let. Môžeš mi poslať adresu, kde ho nájdem?“

„Ja letím o dve hodiny. Ak chceš, môžeš ísť so mnou.“

„Akým letom?“